

VESELÉ ZAČÁTKY S PODĚSEM

Od prvních chvil, kdy jsem se začala s mým aktuálním čtyřnohým poděsem jménem Viki sžívat jsem věděla, že následujících několik let překročících desítku bude krom náročných i vtipných.

Viki ač je vycvičená, je mladé zvíře a tak má občas zvláštní nápady, což jsem zjistila při první cestě za doprovodu trenérky Elišky, obchodním centrem, kde jsme cíleně hledaly eskalátory. Viki je našla, když je zbystřila, radostně přidala na tempu, jako by chtěla říci: „Paničko, už je vidím! Mám je! Pojd', jdeme k nim!“. Nejspíš mi také chtěla taktně říci, že bych měla udržovat kondičku, abych jí do budoucna stačila a tak jsem byla dovedena k eskalátorům jedoucím dolu = směr k nám (naštěstí ten, kdo eskalátory vymyslel, nezapomněl na pohyblivá madla, díky kterým lze i bez zraku identifikovat, kam schody/eskalátory jedou). Jak víte, jdu do všeho a tak mě myšlenka zkusit je vyjít nahoru napadla, ale protože nechci výcvik mojí kamarádky zkazit, od myšlenky jsem upustila. Ale to, jestli je to reálné by mě zajímalo. No, ale ani já nepostrádám humor:

Vzhledem k tomu, že Vikinka je poděs plný energie a miluje míčky, trávíme venčíci procházky neúnavným hodiny trvajícím aportováním, při kterém se občas podaří nějaký komický hod míčku. Docela jsem si oblíbila házení stylem odrazu o zeď a jednou se míček odrazil takovým stylem, že mi přistál na hlavě. Nedávno jsem pro změnu díky tomuhle hodu mohla mít zub venku, míček se rozhodl, že mě bude faulovat do přední části brady. Odrazy jdou však praktikovat nejen bočně, ale i vertikálně = o zem a i při těch se dá zažít nečekané... Zeď, o které jsem mluvila, není až tak vysoká a proto se mi prudkým bouchnutím o zem podařilo to, že míček bariéru zdolal a zaparkoval se do lesa za ní. A já se divila, proč při usilovném hledání ke mně Vikinka pořád běhala bez něj. Tahle ztráta se nám povedla už dvakrát.

Nyní dám zase prostor pro Viki kousky: Když jednou přinesla míček a pustila ho na zem u lavičky, ze které jsem jí ho házela, míček se kutálel pod lavičkou a skončil za ní. No a Vikinku nenapadlo nic jiného, než lavičku podlézt. Začala jsem se smát, opravdu by mě nenapadlo, že pes něco, co se dá snadno obejít, bude náročně podlézat. Ale to jsem ještě netušila, že mě vzápětí dostane doslova do záchvatu smíchu. Styly házení i směr hodu střídám, aby měla zaměstnané i myšlení, a tak jsem jednou zkusila míček z aportovací lavičky hodit za sebe čili za lavičku. Opravdu velké bylo moje překvapení, když Viki usoudila, že větší sranda bude lavičku přeskočit. A protože je ráda, když mám dobrou náladu, svůj kousek při dalším míčku za lavičku zopakovala. Pak jsem jí vysvětlila, že je od ní hezké, že mě chce pobavit, ale že oběhnutí lavičky s vysokým opěradlem pro ni bude bezpečnější. A vraťme se k mým hodům.

Ze začátku jsem míčky házela rukou, protože jak za nimi Viki lítá bleskovou rychlostí, stačí jí na vyběhání házet míček ne příliš daleko. Po čase jsem ale usoudila, že ještě radostnější pro ní aport bude, když míček poletí daleko, a tak jsem sáhla po házečce, která doma nevyužitě ležela. Kromě toho, že se mi párkrát podařilo napřímo trefit kmen stromu, zadařilo se mi i umístit ho do odpadkového koše. A prozatím poslední nepodařený pokus je Vikinčin.

Když se psi mezi sebou honí, zvládají se v neuvěřitelné rychlosti vyhýbat předmětům i částem přírody, mezi kterými běhají. Už jsem od pár lidí slyšela, že to jejich pes při honičce s jiným psem ve vysoké rychlosti napálil hlavou do stromu. Trošku jsem pochybovala, že se

to opravdu může stát, ale když Viki jednou otřela svůj bok o odpadkový koš, uvěřila jsem, že se bouračka pes versus pevný objekt stát může. Co zažijeme dalšího, ukáže čas.

Jak jste z našich společných chvil jistě pochopili, jsme velcí likvidátoři tenisáků.

Proto se na vás obracím s prosbou o ohrané odřené použitelné tenisové míčky. Pokud byste nevěděli kam s nimi, my je bezpochyby zužitkujeme.

Předem míčkovým sponzorům děkujeme

Petra a Viki

V Praze 3. 3. 2019